

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **J. B.,** zastoupeného Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České Republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímací středisko cizinců Zastávka,** se sídlem Havířská 514, Zastávka u Brna, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2011, čj. CPR-5461/ČJ-2011-004025-ZZC, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 7. 2011, čj. 36 A 19/2011 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Policie České Republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímací středisko cizinců Zastávka (dále jen „žalovaná“), zajistila žalobce za účelem správního vyhoštění a dobu zajištění stanovila na 90 dnů. Žalovaná měla obavu, že by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, neboť již potřetí účelově požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ačkoliv byl vyhoštěn již v roce 2002 z území ČR na dobu deseti let, dosud z republiky nevycestoval.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Namítl, že byl zajištěn nezákonně. Rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 14. 6. 2002, čj. SCPP-221/BR-OPK4-SV-2002, bylo nicotné, neboť v něm byla označena neexistující osoba. Žalovaná sice opravila chybu v datu narození, avšak jméno účastníka řízení se ani poté neshodovalo s žalobcovým. Toto opravné rozhodnutí navíc nebylo žalobci doručeno, podpis na doručence nebyl jeho. Rozhodnutí o správním vyhoštění tedy doposud nenabylo právní moci. Dále namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí o zajištění. Odůvodnění bylo nedostatečné, žalovaná neuvedla, proč se domnívala, že by žalobce mařil výkon rozhodnutí, ani proč měla být žalobcova opakovaná žádost o mezinárodní ochranu účelová.

[3] Žalovaná ve vyjádření k žalobě poukázala na to, že žalobcovo jméno je v evidencích uváděno v rozličných podobách, a že nedošlo k záměně osoby. Pokud žalobce pobýval na území ČR od roku 1997 legálně, bylo to jen z důvodu probíhajících řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[4] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu zamítl rozsudkem ze dne 11. 7. 2011, čj. 36 A 19/2011 - 19. Podpis na dodejce ke sdělení o opravě rozhodnutí o správním vyhoštění považoval za pravý, neboť se shodoval s podpisy žalobce na jiných dokumentech, které jsou součástí správního spisu týkajícího se vyhoštění. Rozhodnutí o vyhoštění bylo žalobci doručeno a nabylo právní moci. Žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelem legalizace svého pobytu v ČR. Policie ČR navíc zakázala žalobci pobyt na území ČR již v roce 1997 a uložila mu povinnost vycestovat. Městský soud v Brně následně uznal v trestním řízení žalobce vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí a uložil mu trest odnětí svobody a trest vyhoštění. Žalobce nadále nevycestoval, čímž mařil i výkon tohoto rozhodnutí. Ačkoli žalovaná neuvedla ve svém rozhodnutí tyto skutečnosti, krajský soud je i přesto považoval za přezkoumatelné a účelové jednání žalobce za prokázané.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Ve stručné kasační stížnosti namítl, že se krajský soud nevypořádal s námitkou nicotnosti rozhodnutí. Nesprávné označení účastníka řízení nebylo písařskou chybou a rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2002 bylo v důsledku toho nicotné. Žalovaný tuto vadu nemohl zhojit postupem dle § 47 odst. 6 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). Soud se rovněž nevypořádal s námitkou, že příjmení stěžovatele nebylo uvedeno správně ani v opravném rozhodnutí. Opravné rozhodnutí mu navíc nebylo oznámeno. Namítl, že podpis na doručence není jeho. V případě, že byla pravost žalobcova podpisu na doručence klíčovou otázkou, měl soud ustanovit pro její posouzení znalce z oboru písmoznalectví.

IV.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel namítl, že napadené rozhodnutí bylo nicotné, neboť ve výroku bylo uvedeno nesprávně jeho jméno i datum narození. Žalovaná podle jeho názoru nezhojila nicotnost rozhodnutí ani dodatečnou opravou data narození, protože jméno bylo uvedeno nadále chybně. Tato námitka není důvodná. Z rozsudku krajského soudu lze bezpečně zjistit, nepovažoval rozhodnutí o správním vyhoštění za nicotné.

[11] Stěžovatel neoznačil žádnou osobu s podobným jménem nebo jinými osobními údaji, u níž mohlo dojít k záměně a které se mělo rozhodnutí týkat. Existence takové osoby nevyplynula ani z dostupných evidencí žalované. Žalovaná identifikovala stěžovatele v rozhodnutí o správním vyhoštění kromě jména a data narození i místem trvalého pobytu na Ukrajině. Správní orgány uváděly jméno stěžovatele ve správním řízení v různých verzích (viz. např. výpis z evidence nežádoucích osob, založený na čl. 12, kde je stěžovatel uveden jako B1. nebo rozhodnutí Policie ČR o zákazu pobytu z 19. 9. 1997, kde je označen jako J. B1.). Stěžovatel nezpochybňoval ani tyto dokumenty. Nevznesl námitku ani proti ostatním skutečnostem uváděným v rozhodnutí o správním vyhoštění, které se jej týkaly, a které rovněž naznačovaly, že se jedná právě o něj (např. okolnosti jeho zadržení nebo příchodu do České republiky).

[12] Ačkoli Nejvyšší správní soud považuje za dostatečně prokázané, že správní vyhoštění bylo uloženo stěžovateli, podpůrně odkazuje též na nález Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2000, sp. zn. IV. ÚS 110/98, jehož úplné znění lze nalézt na http://nalus.usoud.cz. V uvedené věci byla chyba ve jméně účastníka řízení způsobena transkripcí z arabštiny do latiny. Dle názoru Ústavního soudu šlo o písařskou chybu. V nyní posuzovaném případě stěžovatel pocházel z Ukrajiny. Ukrajinština používá cyriliku, resp. azbuku. S velkou pravděpodobností, proti níž nesvědčí žádný fakt ve spise, byla nepřesnost v příjmení stěžovatele způsobena transkripcí jeho jména do latiny. Tento závěr podporuje i to, že všechny verze stěžovatelova příjmení měly přibližně stejnou výslovnost a byly velmi podobné (B1/B2/B3). Ve spojení s ostatními identifikačními údaji nevyvolávaly pochybnost o totožnosti osoby, o které správní orgán ve skutečnosti rozhodoval.

[13] Správní orgány zajisté nemohou rezignovat na správné označení účastníků řízení. Pakliže je možné ve spojení s ostatními osobními nebo jinými údaji nepochybně určit totožnost cizince, označení účastníka jednou z verzí jeho jména nezakládá nicotnost rozhodnutí správního orgánu. To platí tím spíše, pokud cizinec během předchozího řízení o správním vyhoštění a mezinárodní ochraně nepovažoval rozličné verze svého jména za vadu řízení. Správní orgán vedl řízení o správním vyhoštění ve věci existující fyzické osoby - stěžovatele. Subjektem správního řízení je fyzická osoba, nikoli její jméno. Proto nelze tvrdit, že variantní transkripce z jiného písma do latinky ve jméně má za následek nicotnost vydaného rozhodnutí.

[14] Stěžovatel namítl, že mu nebylo opravené rozhodnutí o správním vyhoštění řádně oznámeno podle § 51 správního řádu a že měl krajský soud ustanovit znalce k posouzení podpisu na dodejce. Podle § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) soud rozhodne, které z navržených důkazů provede. Stěžovatel nenavrhl v žalobě důkaz znaleckým posudkem; na tuto možnost poukázal až v kasační stížnosti. Přitom již v žalobě namítl, že podpis není jeho, a z ničeho neplyne, že nemohl provedení znaleckého posudku navrhnout již v řízení před krajským soudem. Stěžovatel rovněž neuvedl žádné přesvědčivé argumenty, proč by podpis na doručence neměl být jeho. Nepředložil tvrzení, kdo jiný by mohl zásilku případně převzít. Rovněž neuvedl, kde se v době doručení nacházel a proč by mělo být vyloučeno, že doručenku sám podepsal.

[15] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, jestliže sám neshledal důvody pro jeho nařízení.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec běžné činnosti v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. srpna 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu